

Det forudsættes endvidere, at styrelsen varetager langt den overvejende del af den løbende sagsekspektion vedrørende miljøbeskyttelsen, og der er derfor i nærværende bestemmelse optaget hjemmel til, at ministeren kan delegerer sin adgang til at træffe afgørelse i konkrete sager til miljøstyrelsen. Denne delegationsadgang tænkes blandt andet udnyttet i sager vedrørende Københavns og Frederiksberg kommuner, hvor ministeren i henhold til §§ 34, 39, stk. 3, og 44, stk. 5, som første administrative myndighed træffer afgørelse om tilladelse til spildevandsudledning og om godkendelse, påbud og forbud over for særligt forurenende virksomheder.

Styrelsen vil i øvrigt virke som klagemyndighed i forhold til de af kommunalbestyrelserne og amtsrådene trufne afgørelser, jfr. bestemmelsen i § 70.

Som hovedregel må det gælde, at de af miljøstyrelsen som klagemyndighed trufne afgørelser ikke kan påklages til højere administrativ myndighed, jfr. bemærkningerne til § 70, stk. 2, og det er derfor fastsat, at det i forbindelse med en delegation af opgaver kan bestemmes, at miljøstyrelsens afgørelser i administrativ henseende er endelige. Inden for miljøankenævnets kompetenceområde, jfr. § 76 kan miljøstyrelsens afgørelser dog altid indbringes for ankenævnet.

Til § 46.

Bestemmelsen svarer til § 26 i forslag I. Dog er ordet „kompetence“ af sproglige grunde rettet til „adgang“. En reel ændring er sket ved, at man nu har foreslået, at ministeren får adgang til også at henlægge opgaver til kommunalbestyrelserne.

Ved bestemmelsen i § 70, stk. 1, er det fastslået, at kommunalbestyrelsens og amtsrådets afgørelser i henhold til denne lov eller i henhold til bestemmelser udfærdiget med hjemmel i loven kan påklages til miljøstyrelsen. Man har anset en sådan opgavefordeling for mest hensigtsmæssig, navnlig i den opbygningsfase, som må forudses i den første tid efter lovens ikrafttræden. På den anden side har man ved kompetencefordelingen i øvrigt, herunder placeringen af en vis del af beføjelserne i henhold til kapitel 4 og 5, hos amtsrådene ønsket gennemført en hensigtsmæssig decentralisering på området. Det må forudses, at der senere vil kunne opstå behov for at henlægge enkelte andre opgaver i forbindelse med miljøbeskyttelsen fra centrale myndigheder til amtsrådene.

Kommunalbestyrelserne var ikke nævnt i denne bestemmelse i forslag I. Efter indføjelsen af kapitel 3 om beskyttelse af vandforsyningsinteresser er denne tilføjelse imidlertid naturlig, idet beføjelsen til at tillade udledninger på jorden og afledninger til undergrunden af væsker, der kan forurene grundvan-

det, efter § 11 er hos ministeren på samme måde som efter den nugældende vandforsyningslov. Disse beføjelser vil på flere områder blive delegeret til kommunalbestyrelserne, således at kompetencefordelingen kommer til at minde om det system, der hittil har været gældende efter vandforsyningsloven. Det vil navnlig indebære, at de fleste sager om sivebrønde og samletanke m. v. vil kunne afgøres af kommunalbestyrelserne.

Ligeledes vil visse spildevandssager af mindre vidtrækkende karakter inden for Københavns og Frederiksberg kommuner, hvor ministeren i henhold til § 34 træffer afgørelse som første instans, efter delegation kunne behandles af vedkommende kommunalbestyrelser, jfr. bemærkningerne til § 34.

Til § 47.

Bestemmelsen svarer til forslag I § 17. Bestemmelsens område er dog udvidet til foruden at omfatte godkendelsessager efter §§ 35-38 også at gælde sager om påbud og forbud efter § 44 samt spildevandssager efter § 18 og § 25. Man har samtidig udeladt 2. punktum i § 17 i forslag I, hvorefter de kommunale myndigheder i de her omhandlede sager på begæring til ministeren skulle afgive det foreliggende materiale ledsaget af en erklæring i sagen. Denne ændring er sket, for at der ikke skal drages modsætningslutninger fra denne regel til anden lovgivning om tilsvarende emner, hvor en sådan regel ikke er optaget.

I hidtidig praksis har det vist sig, at der forekommer enkelte sager om større virksomheder, som kan tænkes at medføre betydelig forurening, hvor det havde været praktisk, om ministeren direkte havde kunnet gribe ind i sagen. For at afhjælpe denne mangel foreslås det, at ministeren i sager af den omhandlede art, der har mere vidtrækkende betydning, undtagelsesvis selv kan træffe afgørelse. De sager, der kan behandles efter § 47, kan f. eks. rumme alvorlige modsætninger mellem hensynet til miljøbeskyttelsen og andre samfundshensyn f. eks. egnsudviklingshensyn.

Det skal dog præciseres, at vedkommende amtsråd eller kommunalbestyrelse har pligt til at behandle sagen. Det er således ministerens afgørelse, om bestemmelsen skal bringes i anvendelse.

I de tilfælde, hvor ministeren træffer afgørelse i medfør af § 47, kan afgørelsen påklages til miljøankenævnet, jfr. § 76, stk. 2, nr. 6.

Til kapitel 7.

Til § 48.

Bestemmelsen er enslydende med § 27 i forslag I. I bestemmelsen fastslås det, at kommunalbesty-